

Кото за оржжието, казахме, че си го носимъ за самоотбрана, да се пазимъ отъ лоши хора, които изобилствуватъ въ Румания. Мюдюра даде заповѣдъ да ни отвѣдатъ въ затвора. Откараха ни въ една подземна тъмница, построена само отъ камѣкъ, която се освѣтляваше отъ 2—3 малки около тавана прозорчета. Послѣднитѣ, вѣроятно служиха за прѣчистване на въздуха, отколкото за освѣтляване. Това здание, както се виждаше, не бѣше строгно специално за затворъ. Слѣдъ като ни вѣвѣдоха, затвориха и желѣзнитѣ врата. Цѣли 24 часа прѣкарахме тамъ, безъ да се яви нѣкой при насъ. Жедни ли бѣхме, гладни ли, имахме ли нѣкаква нужда? това никой не ни попита. Най-лошото, че нетърпимъ бѣше вонесия плесенясълъ въздухъ. Правеше ни да дишаме тѣжко. Слѣдъ изминаването на тия 24 грѣшни часа, дойдоха да ни извадатъ да се поразходимъ и да се понагълтаме съ чистъ въздухъ. Другаритѣ ни приличаха на хора, които сж остарѣли въ затвора. Само едно денонощие въ турския *възпитателенъ затворъ* бѣ достатъчно за да направи такава една промѣна. Дишали не дишали още отъ чистия въздухъ, дойде чаушена съ петима войници и ни отвѣде къмъ западната страна на калето. Вѣвѣдоха ни въ единъ широкъ дворъ, раздѣленъ на двѣ равнини. Едната частъ издигната около единъ метъръ, кждѣто на сѣверо—западната страна построено бѣ едно грамадно двоетажно здание. Извѣдоха ни по стълбитѣ на горния етажъ. Влѣзохме въ една стая. Седналъ прѣдъ една маса бѣ единъ младъ воененъ. Влѣзохме заедно съ войницитѣ. Тутаки той стана на крака и застана прѣдъ масата. Метна бѣгълъ единъ погледъ върху насъ, които стояхме наредени единъ до другъ и като вкаманени. Слѣдъ това ни разпитва единъ по единъ. Ний му казахме почти сжщото, каквото бѣхме казали и прѣдъ мюдюрена. Слѣдъ като ни добрѣ изслуша, каза: „Всичко това, което вий казвате, не е вѣрно. Азъ ви добрѣ познавамъ, ако ви отнема